

Arrest

nr. 265 370 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 maart 2020. Op 12 maart 2020 meldt de verzoekende partij zich aan. Op 16 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 31 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1985 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. U woonde in de kolonie Casa Verde in Santa Tecla (La Libertad). U werkte voor Fusion BPO, een callcenter in San Salvador.

Op 1 februari 2020 zat u in een bar met twee kennissen, M.H. en R. Dat zijn politieagenten waar u regelmatig mee uitging. Er arriveerden twee mannen op een moto die begonnen te schieten in de richting van uw tafel. U weet niet wie hun doelwit was, maar ze hebben M. in zijn been geraakt.

Op 7 februari 2020 zat u op de bus onderweg van het werk naar huis. Twee bendeleden benaderden u en vroegen of u politieagent was, een van hen toonde een pistool. U moest samen met hen van de bus stappen en op een andere bus opstappen. Bij een drukke halte, waar veel mensen afstapten, kon u zich losrukken en ontsnappen.

Op 6 maart 2020 vertrok u uit El Salvador. Op 11 maart 2020 kwam u in België aan. Hier diende u op 16 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort, uw identiteitskaart, identiteitskaarten van uw familieleden, vliegtickets, kaarten van Google Maps, een afbeelding van uw broer zijn politiebadge en schermafbeeldingen van WhatsApp berichten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart beide bendes te vrezen. U weet niet zeker waarom bendeleden u willen vermoorden. Een van uw theorieën is dat zij denken dat u een politieagent bent (CGVS, p. 9, punt 89-93).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen

wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met bendes niet geloofwaardig. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt concreet te maken wie u zou willen vermoorden en waarom. Op 1 februari 2020 zat u in een bar met twee kennissen, M. en R. Dat zijn politieagenten (CGVS, p. 11, punt 113-116). Twee mannen op een moto passeerden en losten twee schoten in de richting van uw tafel, M. werd geraakt in zijn been (CGVS, p. 12-13, punt 130-132). Op 7 februari 2020 werd u op de bus aangesproken door twee bendeleden. Ze vroegen of u die politieagent was en een van hen toonde een pistool. U moest met hen mee instappen op een andere bus. Aan een drukke halte kon u zich losrukken en ontsnappen (CGVS, p. 15, punt 160-161).

U krijgt tijdens uw persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans om uw verhaal te vertellen en uw asielmotieven toe te lichten in het zogenaamde vrij relaas. Uw verklaringen zijn echter uiterst vaag en geenszins doorleefd. Over het incident van 1 februari zegt u enkel: "En op een keer hadden wij afgesproken in een bar. Niet ver van de kolonie, in Santa Tecla. Het was rond 23 uur, 23u30, toen er twee mannen op een moto afkwamen. Ze begonnen te schieten in de richting van onze tafel. Ik ben dan daarna naar huis gegaan (CGVS, p. 8, punt 85)." Niets meer. U wordt vervolgens nog enkele malen de kans geboden om uitgebreid en vanuit uw eigen ervaringen dit incident te beschrijven maar u slaagt er niet in doorleefde verklaringen af te leggen. U zegt: "Rond 23u30 gebeurde het. Ik zat met mijn gezicht naar de straat toe. Ik zag die moto aankomen en besteedde daar eerst geen aandacht aan. Toen haalden ze het pistool boven en werd er geschoten. Daarop zijn de mensen van de veiligheid van de andere bars naar buiten gekomen en is die moto weggereden (CGVS, p. 12, punt 130)." Concreet gevraagd hoe u zo'n chaotische situatie beleefd hebt, verklaart u over het incident zelf enkel: "Inderdaad. Die moto komt toe er is daar heel veel volk. Er wordt geschoten en geschreeuwd. Dan staat hij op en gaat hij weg, alsof er niets gebeurd is. Dan zie ik dat er bloed uit zijn been komt. [...]" (CGVS, p. 13, punt 132)." Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over dit toch ingrijpende incident telkens beknopt en weinig doorleefd zijn. Het gaat nochtans om een indrukwekkende gebeurtenis. Een persoon die u kent en waar u regelmatig mee uitgaat, zit met u aan tafel, wordt beschoten en geraakt gewond. De weinig overtuigende manier waarop u over dit incident vertelt, doet toch vragen rijzen.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u voorts het volgende: "Ik weet niet of de politie is toegekomen op de plaats waar de schoten zijn gebeurd. Ik weet niet of ze een onderzoek gestart zijn". Evenmin weet u welke bende verantwoordelijk was voor de aanslag. U denkt louter dat het de MS kan zijn omdat zij in dat gebied actief zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u betrokken was bij een aanslag op de politie waarbij de kogels u om de oren vlogen en uw vriend gewond raakte maar geen enkel idee heeft of de politie ter plaatse is gekomen en of zij al dan niet een onderzoek hebben gestart is volstrekt onaannemelijk, zeker gezien uw vrienden die het doelwit waren zelf bij de politie zijn. Dat u op het CGVS verklaart dat jullie weggingen voordat de politie kon komen is geen verklaring voor uw volkomen gebrek aan kennis hierover (CGVS, p. 13, punt 132).

U stelt vervolgens dat u sinds die avond zelfs helemaal geen contact meer heeft met deze vrienden (CGVS, p. 13). Dat u plots geen contact meer heeft met hen is uiterst vreemd. Immers kan verwacht worden dat, indien u slachtoffer was van een aanslag – hoewel u niet gewond raakte –, u vanzelf toch zou informeren over een eventueel onderzoek hiernaar, en deze vrienden bij de politie, die zelf slachtoffer waren, toch de uitgelezen contactpersonen zijn. Bovendien waren dit niet zomaar vage kennissen. U ging elke twee weken met hen uit (CGVS, p. 12, punt 121 en 14, punt 143). Dat u na de aanslag dan plots beslist geen enkel contact meer te hebben met hen is uiterst vreemd. Uw uitleg hiervoor is al even vaag en vreemd. U verklaart eerst kortweg: "Ik heb met mijn broer gesproken. Die zei dat ik die mannen moest vermijden. Ik heb ze geblokkeerd van mijn WhatsApp en mijn sociale netwerken." (CGVS, p. 13, punt 139). Na een volgende vraag zegt u op al even vage wijze: "Ik heb geen contact meer met hen gehad. Ik was door ook niet in geïnteresseerd. Mijn broer was de tussenpersoon tussen mij en hen. Ik heb met mijn broer gesproken, maar ik weet zelfs niet of die mensen nu nog aan het werk zijn of niet. Ik vraag daar ook niets over aan mijn broer. Het contact is volledig verlopen" (CGVS, p. 13, punt 140). U wordt erop gewezen dat het vreemd is dat u plots niet meer geïnteresseerd bent in hen, en alle contact verbreekt, nadat jullie samen slachtoffer waren van een aanslag waarop u nog steeds geen enkele concrete informatie biedt: "Dat het mij niet interesseert is omdat ik denk, ik veronderstel, dat zij in iets illegaal verwickeld waren. En ook omdat mijn broer mij heeft gezegd geen contact meer met hen te hebben. Ik beschouwde ze al niet als vrienden. Ik veronderstel dat zij een ernstig probleem hadden en ik wilde mij geen problemen op de hals halen." (CGVS, p. 14, punt 145). Het spreekt voor zich dat deze verklaringen volstrekt niet overtuigen en aldus geen uitleg zijn voor uw gebrek aan kennis over de daders van deze aanslag en het mogelijke politieonderzoek hiernaar.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit incident van 1 februari waarbij u en uw vrienden zouden zijn gevisieerd in een aanslag.

Over het incident van 7 februari, vertelt u in uw vrij relaas enkel: "Een week later, op een vrijdag. Kwam ik van het werk. Het was avond. Ik was op de villa Shell, dat is de naam van een weg. Ik werd benaderd door twee bendeleden. Ze vroegen mij of ik een politieman was, of ik dat kon bevestigen. Ze zeiden dan dat ik van de bus moest stappen. Dat we zouden wachten op een andere bus. Dan zijn we op die andere bus opgestapt. En dan op een bushalte binnen de kolonie ben ik kunnen ontsnappen van die bus en heb ik het op een lopen gezet (CGVS, p. 8, punt 86)." Dat u geen enkele informatie over uw ontsnapping geeft is vreemd. Later, gevraagd nog eens te vertellen over dat incident, verklaart u dit over die ontsnapping: "We stappen op de bus en rijden de kolonie binnen. Dan komen we aan de bushalte waar heel wat mensen afstappen. Ik slaag erin mij uit hun greep los te rukken. Ik heb het op een lopen gezet, ben enkele steegjes ingelopen en ben zo de kolonie uitgelopen (CGVS, p. 15, punt 161)." Specifiek gevraagd hoe u bent kunnen ontsnappen, antwoordt u: "We kwamen aan een bushalte waar heel veel mensen afstapten. Ik heb mij kunnen losrukken uit hun greep, ze hielden mijn arm vast. Ik heb me tussen die mensen gewrongen, ben zo kunnen afstappen en heb het op een lopen gezet. Ik ben via steegjes beginnen lopen, daar zijn er veel steegjes. En langs de andere kant van de kolonie heb ik die kolonie verlaten. [...]" (CGVS, p. 16, punt 169)." Dit zijn wel zeer vage verklaringen over uw ontsnapping van twee gewapende bendeleden die u vast hadden. De loutere mededeling dat er veel volk was en u zich wist los te rukken van hen is vanzelfsprekend niet overtuigend. Erop gewezen dat twee gewapende mannen die u aan het ontvoeren waren u wel heel gemakkelijk laten ontsnappen – nadat u zich heeft losgerukt ondernemen zij schijnbaar niets meer –, verklaart u: "Ik denk dat dat is gebeurd met Gods hulp. Het was helemaal niet gemakkelijk. Je moet de moed hebben om dergelijke beslissing op dat ogenblik te nemen. Vaak schieten zij ook gewoon op mensen op de bus. Mensen laten zich leiden door schrik. Misschien heb ik geluk gehad. Maar ik heb me kunnen losrukken. Ik was iets groter en sterker dan zij. Misschien heb ik het juiste moment gekozen om te ontsnappen (CGVS, p. 16, punt 170)." Dat u geen enkele bijkomende informatie weet te bieden over hoe u precies wist te ontsnappen van deze gewapende mannen die u vast hadden doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van dit incident. Uw verklaringen over hoe u zich simpelweg kon losrukken en dan weglopen kunnen niet overtuigen.

U wordt na uw – vaag – vrij relaas gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar El Salvador. U verklaart: "Mijn leven is in gevaar door wat ik daar heb meegemaakt. Ik kan niet zeggen dat het de dag nadien zou gebeuren, of wat later. Maar ik moet mij in El Salvador kunnen bewegen, ik moet werken. Ik geloof dat mijn vrijheid in dat land enorm beperkt zou zijn. Want die bendes zijn overal aanwezig. Het is een klein land en alles zit samen in de hoofdstad. Dus het is onvermijdelijk dat ik opnieuw in contact ga komen met die bendeleden. Misschien zullen ze op mij schieten, of mij meenemen naar ergens anders. Maar zij zullen een aanslag op mijn leven plegen (CGVS, p. 9, punt 89)." Uw antwoord op deze nochtans concrete vraag is vaag. U verklaart dan wel dat uw leven in gevaar is en bendeleden een aanslag zullen plegen op uw leven, maar u concretiseert dit op geen enkele wijze.

Gevraagd wie u concreet vreest, verklaart u: "Ik ben bang voor de bendes. Gewoon het feit dat je een tatoeage hebt kan ervoor zorgen dat je aan je einde komt. Mensen vermoorden is zo gemakkelijk daar. Bendes kunnen heel gemakkelijk mensen afmaken, op het openbaar vervoer of op straat. Mensen die een gewoon normaal leven leiden. Het hebben van een tattoo kan tot verwarring leiden. Of ze denken dat je van de politie bent. Er zijn zo veel factoren. Ik denk echt dat mijn leven in gevaar is. En mijn broer heeft dat bevestigd. Volgens hem is het voor mij heel gevaarlijk om in het land te blijven wonen (CGVS, p. 9, punt 90)." Dat antwoord is ook weinig overtuigend in die zin dat u in zeer algemene, hypothetische termen vertelt over uw vrees. U noemt gewoon de bendes in het algemeen en haalt algemene risico's aan zoals het hebben van tatoeages of een verkeerde assumptie van de bendes aangaande uw identiteit en persoon. U voegt, daarnaar gevraagd, nog toe dat u beide bendes vreest (CGVS, p. 9, punt 92). Dergelijke vage en algemene verklaringen overtuigen niet. Dat u twee incidenten aanhaalt maar vervolgens vreemd genoeg op geen enkele wijze iets concreet weet te zeggen over wie u vreest of waarom doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw beweerde vrees.

Na uw vrij relaas werd ook gevraagd om welke reden bendeleden u willen vermoorden. U antwoordt: "Ik heb daar geen bewijzen voor. Dit zijn eerder theorieën, gedachten, die toch wel heel erg mogelijk zijn. Op basis van de ervaringen die ik heb als Salvadoraan. Die mannen, die daar die dag zijn gekomen, misschien hadden die een probleem met die mensen waar ik bij was, dat waren politiemen. Ze hadden mij misschien samen met hen gezien, en ze dachten misschien dat ik ook politieman was. Dat is een heel gevaarlijke job in El Salvador. Het is het politieke systeem, er is heel wat geweld, heel wat corruptie. Ik denk dat zij het geweld willen gebruiken om het systeem te destabiliseren. Dat zijn zeer ingewikkelde, zeer diepgaande kwesties. En ik denk dat omdat ik daar bij die mensen was. Dat zij dachten dat ik ook een politieman was. Of misschien, en dit zijn theorieën, ik ben daar helemaal niet zeker van. Misschien gaat het om drugs. Het is zo dat heel wat politieagenten drugs gebruiken, die worden verkocht door de bendes. Ik heb daar geen bewijzen van. Het zijn dingen die ik denk, die wel mogelijk zijn. In El Salvador zijn het dingen die vaak gebeuren. Mensen worden het gewoon om zo te

leven. Maar ik heb niet echt contact met geweld, ik besteed daar geen aandacht aan. Maar als het dan een aanval wordt op jou leven, als het persoonlijk wordt, ga je daar toch wat meer aandacht aan besteden (CGVS, p. 9, punt 93).” Nog steeds bent u uiterst vaag en algemeen. “Misschien denken ze dat ik een politieagent ben. Misschien gaat het om drugs”. Dat antwoord komt weinig doorleefd en weinig overtuigend over. U gist naar de redenen waarom bendeleden u zouden willen vermoorden. U verklaart zelf dat het om theorieën gaat waar u geen bewijzen van hebt en niet zeker van bent. U nam de beslissing om uw land te ontvluchten en hier internationale bescherming aan te vragen. Het komt weinig overtuigend over dat u niet op een concretere manier kan vertellen waarom bendeleden u eigenlijk willen vermoorden en u daar eigenlijk vooral naar gist. Later in het interview vertelt u nog twee keer over de mogelijke motieven van de bendeleden. U verklaart dat u niet zeker bent, maar ofwel denken zij dat u een politieagent bent, ofwel viseren zij u omdat u omging met M. en Erwin, ofwel gaat het om drugs. (CGVS, p. 16-17, punt 171 en 177). U herhaalt: “Ik denk, een van de redenen zou kunnen zijn dat ze denken dat ik agent ben. Maar het kan ook dat ze hebben gezien dat ik een band heb met die twee andere personen die bij mij waren. En dan is er ook nog die drugs. Het feit dat zij dachten dat ik agent was is maar een mogelijkheid. Als het bevel wordt gegeven om iemand te vermoorden, is daar meestal niet één specifieke reden voor. Er zijn dus verschillende mogelijkheden voor het waarom. Het zou kunnen dat ze denken dat ik agent ben” (CGVS, p. 17, punt 177). Dat zijn louter hypothesen die u nergens concreet maakt. Dat u bovendien zegt dat het “zou kunnen dat ze denken” dat u agent bent is onmogelijk te rijmen met uw eerdere beweringen dat ze u op 7 februari effectief hebben gezegd dat (DVZ)/ gevraagd of (CGVS) u een agent was (CGVS, p. 15, punt 160 en vragenlijst CGVS, vraag 5). Een nood aan internationale bescherming dient u op individuele wijze aan te tonen. Louter verwijzen naar algemene omstandigheden in El Salvador is onvoldoende. Dat u op geen enkele wijze de door u beweerde incidenten concreet vermeldt en linkt aan uw vrees wanneer u gevraagd wordt naar deze vrees bij terugkeer naar El Salvador doet voorts ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van deze beweerde incidenten.

U zet uw asielmotieven uiteen in uw vrij relaas en wordt meteen daarna gevraagd wat u vreest, wie u vreest en om welke redenen u wat moet vrezen. Het vrij relaas is een standaard onderdeel van elk persoonlijk onderhoud. U wordt erop gewezen dat u uitgebreid mag vertellen wat u hebt meegemaakt en waarom u El Salvador moest ontvluchten. Meteen daarna krijgt u zeer concrete vragen: wat vreest u, wie vreest u, om welke redenen vreest u dat. U vertelt, tijdens uw vrij relaas, zeer beknopt en weinig doorleefd over twee nochtans ingrijpende incidenten. Daarna slaagt u er niet in eenduidig en concreet te antwoorden op die vragen die fundamenteel zijn voor elke asielaanvraag. Het geheel van die verklaringen komt weinig doorleefd en weinig overtuigend over. Er mag van u als verzoeker van internationale bescherming verwacht worden dat u op een doorleefde en uitgebreide manier vertelt tijdens uw vrij relaas en concrete antwoorden kunt geven op die fundamentele vragen. U slaagt daar niet in. Die vaststellingen doen vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

U verklaart te denken dat de bendeleden u in het oog hielden en wisten waar u werkte, zo hebben ze u op die eerste bus gevonden. “Zij hadden dat allemaal onderzocht (CGVS, p. 17, punt 163).” U hebt hen op 7 december bovendien verteld dat u van uw werk kwam en had hen uw badge getoond (CGVS, p. 16, punt 160). Gezien die verklaringen komt het vreemd over dat die bendeleden zouden denken dat u ook een politieagent bent, wat een van uw theorieën is wanneer gevraagd waarom die mannen u viseerden (CGVS, p. 9 en 16, punt 93 en 171). Zoals u het voorstelt weten de bendeleden waar u werkt en zelfs op welke bus ze u op welk moment kunnen vinden. Dat zij dan niet zouden weten dat u geen politieagent bent houdt weinig steek. Gevraagd waarom zij dat gezien die elementen toch zouden denken, antwoordt u: “In El Salvador is het zo dat een politieman ook een andere job kan hebben. Bijvoorbeeld, mijn broer werkt bij de politie, maar hij werkt ook als bewaker in een restaurant.” U slaagt er met uw uitleg niet in uit te leggen waarom die bendeleden zouden denken dat u een politieagent bent, in het licht van uw stelling dat ze u reeds hadden geobserveerd en onderzocht. Dat agenten soms nog andere jobs uitoefenen is geen afdoende uitleg. De bendeleden hadden u immers in de gaten en kenden uw doen en laten.

U voegt dan nog toe dat er nog andere redenen kunnen zijn waarom zij u viseerden (CGVS, p. 17, punt 177). Omdat u een band had met R. en M. of omdat zij door drugs problemen kregen met bendeleden. De bendeleden vroegen u op 7 februari of u een politieagent bent (CGVS, p. 15, punt 160). Maar voor de andere mogelijke redenen die u aanhaalt zijn geen concrete indicaties. Dat het ging om uw band met M. en R. of om drugs zijn loutere beweringen die u op geen enkele manier concreet maakt. U hebt zelf nooit iets gedaan dat de bendeleden ertoe zou aanzetten u te viseren (CGVS, p. 18, punt 184). M. en R. hebben u nooit iets gezegd over redenen waarom bendeleden hen specifiek zouden viseren (CGVS, p. 15, punt 158). U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat bendeleden u omwille van een van de opgesomde redenen viseerden. Op een bepaald suggereert u zelfs dat M. en R. misschien een band

hadden met de bende (CGVS, p. 18, punt 183). Die verklaring is weinig overtuigend en illustreert verder hoe u gist naar mogelijke redenen waarom bendeleden u zouden viseren.

Als het niet is omdat ze denken dat u een politieagent bent, viseren de bendeleden u mogelijks omdat u een band had met M. en R. Zij waren wel politieagenten en deden drugs. Misschien waren ze die mannen geld schuldig voor drugs (CGVS, p. 14-15, punt 147 en 156). Het zijn allemaal theorieën waar u niet zeker van bent. Er dient echter te worden opgemerkt dat u vreemde verklaringen aflegt over die twee mannen en uw band met hen. U kwam via uw broer, die politieagent is, met de mannen in contact (CGVS, p. 8, punt 85). "Ik zou ze niet als vrienden beschouwen, het waren gewoon mensen waarmee wij pinten gingen drinken. Mijn broer heeft me verteld dat hij al problemen met hen heeft gehad, toen zij werkten bij de verkeerspolitie. [...] Mijn broer had mij gezegd om niet te veel tijd met hen te spenderen (CGVS, p. 11, punt 112)." U verklaart meermaals dat u om de twee weken uitging met die mannen, dit gedurende een jaar (CGVS, p. 12-14, punt 121-122 en 142-144). Gevraagd naar hun namen, antwoordt u: "M. H. , dat was El Enano, de dwerg. De andere heet... (denkt) ik ken vooral de bijnamen. R. is zijn naam, Media is zijn bijnaam (CGVS, p. 11, punt 113-114)." Het komt zeer merkwaardig over dat u even moet nadenken over de naam van de tweede man. Zeker gezien u dan later in het interview nog twee keer spreekt over 'M. en E.' (CGVS, p. 16 en 18, punt 171 en 184) en niet over 'R. ' of 'Media'. Op een bepaald moment spreekt u zelfs over "M. en die andere persoon (CGVS, p. 18, punt 181)." Dat u gedurende een jaar om de twee weken uitging met deze mannen maar er voor een van hen niet eens in slaagt aannemelijk te maken hoe hij heet, is zeer merkwaardig en doet vragen rijzen. Zeker gezien u uw problemen, in verschillende theorieën, linkt aan het kennen van deze mannen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen enkel uw identiteit staven. Die staat niet ter discussie. De vliegtickets van uw reis naar België, via Spanje, zijn niet relevant voor uw asielmotieven. De identiteitskaarten van uw familieleden houden ook geen verband met uw asielrelaas. Uit de politiebadge van uw broer kan ook niets afgeleid worden dat uw ongeloofwaardige verklaringen kan herstellen. Hij is politieagent in Zacatecoluca (CGVS, p. 10, punt 94-106). Uw verhaal heeft niets met hem te maken. Dat u R. en M. via hem leerde kennen, doet niet ter zake. U legt nog screenshots neer van WhatsApp berichten die uw broer kreeg op zijn werk. Het gaat om illustratieve dreigberichten waarmee de politie haar agenten waarschuwt (CGVS, p. 8, punt 83-84). Ze staan los van uw verhaal. Bovendien kan uit de foto's niet worden afgeleid van wie naar wie en wanneer deze berichten werden verstuurd. U legt nog kaarten van Google Maps neer, die gebruikte u tijdens uw interview louter ter illustratie van uw verhaal. Die kaarten kunnen op zichzelf dus ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden

de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst de verzoekende partij tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy.

De verzoekende partij voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgend stuk toe:

- UK Home Office *“Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs”* van januari 2021.

3. De aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 11 oktober 2021 een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.2. Op 19 oktober 2021 ontvangt de Raad van de verzoekende partij ook een aanvullende nota. Deze aanvullende nota bevat zes documenten waarvan de verzoekende partij stelt dat haar broer die politieagent is, deze kon bekomen aangaande het risico dat mensen die politieagenten frequenteren, alsook hun familieleden lopen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador daar ze vreest vermoord te worden door bendeleden, die denken dat zij eveneens een politieagent is. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel, nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor de verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

6.3. De verzoekende partij legt in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar persoonsgegevens en reisweg, met name haar paspoort, haar identiteitskaart, de vliegtuigtickets (administratief dossier, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

De identiteitskaart en politiebadge van haar broer hebben betrekking op de identiteitsgegevens en het werk van haar broer. Elementen die in deze stand van zaken niet betwist worden. In de aanvullende nota brengt de verzoekende partij informatie bij aangaande het risico dat mensen lopen die met

politieagenten omgaan alsook hun familieleden. Uit de documenten blijkt dat deze op vraag van verzoekers broer aan hem werden uitgereikt met als doel om het voor te leggen in het kader van de procedure van de verzoekende partij, zoals blijkt uit het document van 26 juli 2021. De memoranda van 28 augustus 2017, 31 maart 2015, 1 juni 2017, 30 augustus 2017 en 28 juni 2017 betreffen algemene maatregelen die politieagenten en hun familieleden kunnen nemen om te vermijden dat ze slachtoffer worden van misdrijven van criminele groeperingen. Deze documenten hebben geenszins betrekking op de vluchtmotieven van de verzoekende partij.

Het gegeven dat haar broer een politieagent is, is op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Het risico om slachtoffer te worden van bendege geweld moet de verzoekende partij *in concreto* aannemelijk maken. Omtrent de screenshots van Whatsapp berichten die haar broer ontvangen heeft wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“U legt nog screenshots neer van WhatsApp berichten die uw broer kreeg op zijn werk. Het gaat om illustratieve dreigberichten waarmee de politie haar agenten waarschuwt (CGVS, p. 8, punt 83-84). Ze staan los van uw verhaal. Bovendien kan uit de foto’s niet worden afgeleid van wie naar wie en wanneer deze berichten werden verstuurd.”* Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing laat de verzoekende partij ongemeoid.

De afdruk van Google Maps dient ter illustratie van bepaalde verklaringen van de verzoekende partij (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.14 vraag 149).

Hoewel de verzoekende partij een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad zal daarom verder nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

6.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van de verzoekende partij er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

- (i) er geen geloof kan gehecht worden aan het incident van 1 februari 2020 waarbij de verzoekende partij en twee vrienden zouden zijn gevisieerd in een aanslag omdat
 - (a) de verklaringen van de verzoekende partij over het incident van 1 februari 2020 waarbij op hem en twee andere mannen, die politieagenten zouden zijn, geschoten werd, beknopt en weinig doorleefd zijn (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 8, 12 en 13).
 - (b) *“Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u voorts het volgende: “Ik weet niet of de politie is toegekomen op de plaats waar de schoten zijn gebeurd. Ik weet niet of ze een onderzoek gestart zijn”. Evenmin weet u welke bende verantwoordelijk was voor de aanslag. U denkt louter dat het de MS kan zijn omdat zij in dat gebied actief zijn (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u betrokken was bij een aanslag op de politie waarbij de kogels u om de oren vlogen en uw vriend gewond raakte maar geen enkel idee heeft of de politie ter plaatse is gekomen en of zij al dan niet een onderzoek hebben gestart is volstrekt onaannemelijk, zeker gezien uw vrienden die het doelwit waren zelf bij de politie zijn. Dat u op het CGVS verklaart dat jullie weggingen voordat de politie kon komen is geen verklaring voor uw volkomen gebrek aan kennis hierover (CGVS, p. 13, punt 132).”*
 - (c) *“U stelt vervolgens dat u sinds die avond zelfs helemaal geen contact meer heeft met deze vrienden (CGVS, p. 13). Dat u plots geen contact meer heeft met hen is uiterst vreemd. Immers kan verwacht worden dat, indien u slachtoffer was van een aanslag – hoewel u niet gewond raakte –, u vanzelf toch zou informeren over een eventueel onderzoek hiernaar, en deze vrienden bij de politie, die zelf slachtoffer waren, toch de uitgelezen contactpersonen zijn. Bovendien waren dit niet zomaar vage kennissen. U ging elke twee weken met hen uit (CGVS, p. CGVS, p. 12, punt 121 en 14, punt 143). Dat u na de aanslag dan plots beslist geen enkel contact meer te hebben met hen is uiterst vreemd.*

Uw uitleg hiervoor is al even vaag en vreemd. U verklaart eerst kortweg: "Ik heb met mijn broer gesproken. Die zei dat ik die mannen moest vermijden. Ik heb ze geblokkeerd van mijn WhatsApp en mijn sociale netwerken." (CGVS, p. 13, punt 139). Na een volgende vraag zegt u op al even vage wijze: "Ik heb geen contact meer met hen gehad. Ik was door ook niet in geïnteresseerd. Mijn broer was de tussenpersoon tussen mij en hen. Ik heb met mijn broer gesproken, maar ik weet zelfs niet of die mensen nu nog aan het werk zijn of niet. Ik vraag daar ook niets over aan mijn broer. Het contact is volledig verlopen" (CGVS, p. 13, punt 140). U wordt erop gewezen dat het vreemd is dat u plots niet meer geïnteresseerd bent in hen, en alle contact verbreekt, nadat jullie samen slachtoffer waren van een aanslag waarop u nog steeds geen enkele concrete informatie biedt: "Dat het mij niet interesseert is omdat ik denk, ik veronderstel, dat zij in iets illegaal verwickeld waren. En ook omdat mijn broer mij heeft gezegd geen contact meer met hen te hebben. Ik beschouwde ze al niet als vrienden. Ik veronderstel dat zij een ernstig probleem hadden en ik wilde mij geen problemen op de hals halen." (CGVS, p. 14, punt 145). Het spreekt voor zich dat deze verklaringen volstrekt niet overtuigen en aldus geen uitleg zijn voor uw gebrek aan kennis over de daders van deze aanslag en het mogelijke politieonderzoek hiernaar."

(ii) er geen geloof kan gehecht worden aan het incident van 7 februari 2021 toen ze benaderd werd door twee bendeleden die zeiden dat ze op een bus moest stappen doordat

(a) de verzoekende partij wederom vage en weinig doorleefde verklaringen afgelegd heeft (NPO, p. 8, punt 86; p. 15, punt 161; p. 16, punt 169).

(b) geen enkele bijkomende informatie weet te bieden over hoe ze precies wist te ontsnappen van deze gewapende mannen die haar vast hadden.

(iii) de verzoekende partij aangeeft dat haar leven in gevaar is en dat bendeleden een aanslag op haar leven willen plegen, maar dit op geen enkele wijze concretiseert.

(iv) toen haar opnieuw gevraagd werd wie ze vreest, ze aangeeft dat: "Gevraagd wie u concreet vreest, verklaart u: "Ik ben bang voor de bendes. Gewoon het feit dat je een tatoeage hebt kan ervoor zorgen dat je aan je einde komt. Mensen vermoorden is zo gemakkelijk daar. Bendes kunnen heel gemakkelijk mensen afmaken, op het openbaar vervoer of op straat. Mensen die een gewoon normaal leven leiden. Het hebben van een tattoo kan tot verwarring leiden. Of ze denken dat je van de politie bent. Er zijn zo veel factoren. Ik denk echt dat mijn leven in gevaar is. En mijn broer heeft dat bevestigd. Volgens hem is het voor mij heel gevaarlijk om in het land te blijven wonen (CGVS, p. 9, punt 90)." Dat antwoord is ook weinig overtuigend in die zin dat u in zeer algemene, hypothetische termen vertelt over uw vrees. U noemt gewoon de bendes in het algemeen en haalt algemene risico's aan zoals het hebben van tatoeages of een verkeerde assumptie van de bendes aangaande uw identiteit en persoon. U voegt, daarnaar gevraagd, nog toe dat u beide bendes vreest (CGVS, p. 9, punt 92). Dergelijke vage en algemene verklaringen overtuigen niet. Dat u twee incidenten aanhaalt maar vervolgens vreemd genoeg op geen enkele wijze iets concreet weet te zeggen over wie u vreest of waarom doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot uw beweerde vrees.

Na uw vrij relaas werd ook gevraagd om welke reden bendeleden u willen vermoorden. U antwoordt: "Ik heb daar geen bewijzen voor. Dit zijn eerder theorieën, gedachten, die toch wel heel erg mogelijk zijn. Op basis van de ervaringen die ik heb als Salvadoraan. Die mannen, die daar die dag zijn gekomen, misschien hadden die een probleem met die mensen waar ik bij was, dat waren politiemensen. Ze hadden mij misschien samen met hen gezien, en ze dachten misschien dat ik ook politiemans was. Dat is een heel gevaarlijke job in El Salvador. Het is het politieke systeem, er is heel wat geweld, heel wat corruptie. Ik denk dat zij het geweld willen gebruiken om het systeem te destabiliseren. Dat zijn zeer ingewikkelde, zeer diepgaande kwesties. En ik denk dat omdat ik daar bij die mensen was. Dat zij dachten dat ik ook een politiemans was. Of misschien, en dit zijn theorieën, ik ben daar helemaal niet zeker van. Misschien gaat het om drugs. Het is zo dat heel wat politieagenten drugs gebruiken, die worden verkocht door de bendes. Ik heb daar geen bewijzen van. Het zijn dingen die ik denk, die wel mogelijk zijn. In El Salvador zijn het dingen die vaak gebeuren. Mensen worden het gewoon om zo te leven. Maar ik heb niet echt contact met geweld, ik besteed daar geen aandacht aan. Maar als het dan een aanval wordt op jou leven, als het persoonlijk wordt, ga je daar toch wat meer aandacht aan besteden (CGVS, p. 9, punt 93)." Nog steeds bent u uiterst vaag en algemeen. "Misschien denken ze dat ik een politieagent ben. Misschien gaat het om drugs". Dat antwoord komt weinig doorleefd en weinig overtuigend over. U gist naar de redenen waarom bendeleden u zouden willen vermoorden. U verklaart zelf dat het om theorieën gaat waar u geen bewijzen van hebt en niet zeker van bent. U nam de beslissing om uw land te ontvluchten en hier internationale bescherming aan te vragen. Het komt weinig overtuigend over dat u niet op een concretere manier kan vertellen waarom bendeleden u eigenlijk willen vermoorden en u daar eigenlijk vooral naar gist. Later in het interview vertelt u nog twee keer over de mogelijke motieven van de bendeleden. U verklaart dat u niet zeker bent, maar ofwel denken zij dat u een politieagent bent, ofwel viseren zij u omdat u omging met M. en Erwin, ofwel gaat het om drugs. (CGVS, p. 16-17, punt 171 en 177). U herhaalt: "Ik denk, een van de redenen zou kunnen

zijn dat ze denken dat ik agent ben. Maar het kan ook dat ze hebben gezien dat ik een band heb met die twee andere personen die bij mij waren. En dan is er ook nog die drugs. Het feit dat zij dachten dat ik agent was is maar een mogelijkheid. Als het bevel wordt gegeven om iemand te vermoorden, is daar meestal niet één specifieke reden voor. Er zijn dus verschillende mogelijkheden voor het waarom. Het zou kunnen dat ze denken dat ik agent ben” (CGVS, p. 17, punt 177). Dat zijn louter hypothesen die u nergens concreet maakt. Dat u bovendien zegt dat het “zou kunnen dat ze denken” dat u agent bent is onmogelijk te rijmen met uw eerdere beweringen dat ze u op 7 februari effectief hebben gezegd dat (DVZ)/ gevraagd of (CGVS) u een agent was (CGVS, p. 15, punt 160 en vragenlijst CGVS, vraag 5).

(v) een nood aan internationale bescherming dient op individuele wijze aangetoond te worden. Het volstaat niet om louter te verwijzen naar algemene omstandigheden in El Salvador. *“Dat u op geen enkele wijze de door u beweerde incidenten concreet vermeldt en linkt aan uw vrees wanneer u gevraagd wordt naar deze vrees bij terugkeer naar El Salvador doet voorts ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van deze beweerde incidenten.*

U zet uw asielmotieven uiteen in uw vrij relaas en wordt meteen daarna gevraagd wat u vreest, wie u vreest en om welke redenen u wat moet vrezen. Het vrij relaas is een standaard onderdeel van elk persoonlijk onderhoud. U wordt erop gewezen dat u uitgebreid mag vertellen wat u hebt meegemaakt en waarom u El Salvador moest ontvluchten. Meteen daarna krijgt u zeer concrete vragen: wat vreest u, wie vreest u, om welke redenen vreest u dat. U vertelt, tijdens uw vrij relaas, zeer beknopt en weinig doorleefd over twee nochtans ingrijpende incidenten. Daarna slaagt u er niet in eenduidig en concreet te antwoorden op die vragen die fundamenteel zijn voor elke asielaanvraag. Het geheel van die verklaringen komt weinig doorleefd en weinig overtuigend over. Er mag van u als verzoeker van internationale bescherming verwacht worden dat u op een doorleefde en uitgebreide manier vertelt tijdens uw vrij relaas en concrete antwoorden kunt geven op die fundamentele vragen. U slaagt daar niet in. Die vaststellingen doen vragen rijzen over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.”

(vi) de verzoekende partij verklaart dat de bendeleden weten waar ze werkt en zelfs welke bus ze op welk moment neemt, dan houdt het geen steek dat ze niet weten dat de verzoekende partij geen politieagent is. Bovendien slaagt ze met haar uitleg er niet in uit te leggen waarom die bendeleden zouden denken dat ze een politieagent is; in het licht van haar stelling dat ze haar reeds hadden geobserveerd en onderzocht. Dat agenten soms nog andere jobs uitoefenen is geen afdoende uitleg. De bendeleden hadden de verzoekende partij immers in de gaten en kenden haar doen en laten.

(vii) uit de verklaringen van de verzoekende partij enkel blijkt dat ze gist naar mogelijke redenen waarom de bendeleden haar zouden viseren (NPO, p. 17, punt 177; p. 15, punt 160, p. 18, punt 184; p. 15, punt 158; p. 18, punt 183; p. 14-15, punt 147 en 156).

(viii) dat de verzoekende partij even moet nadenken over de namen van de politieagenten die samen met hem werden beschoten (NPO, p. 11, punt 113-114 en p. 18, punt 181), terwijl zij verklaard heeft dat ze om de twee weken uitging en dit gedurende een jaar (NPO, p. 12-14, punt 121-122 en 142-144).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van haar vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad acht het echter zeer bevreemdend dat de verzoekende partij niet eens duidelijkheid kan verschaffen over wie haar zou viseren en welke bende ze zou vrezen, zoals in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt uiteengezet. De verzoekende partij legt hieromtrent bijzonder vage verklaringen af, zoals in de bestreden beslissing aangegeven wordt. De Raad is van oordeel dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij toch meer moeite aan de dag zou hebben gelegd om meer informatie te bekomen over wie haar belagers zijn. Dit blijkt niet het geval te zijn. Er wordt geen informatie van de verzoekende partij verwacht die zij onmogelijk kan geven, zoals zij in het verzoekschrift betoogt.

Met het betoog in haar verzoekschrift dat de verwerende partij haar verkeerd begrepen heeft gaat de verzoekende partij aan haar eigen uitdrukkelijke verklaringen bij het invullen van de vragenlijst CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij. De verzoekende partij heeft zelf uitdrukkelijk verklaard dat: *“Ik weet niet of de politie is toegekomen op de plaats waar de schoten gebeurd zijn. Ik weet niet of ze een onderzoek gestart zijn. Mijn vrienden die politie zijn, legden geen klacht neer denk ik.”* (administratief dossier, map 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit antwoord van de verzoekende partij is niet voor interpretatie vatbaar. Het betoog van de verzoekende partij dat de politie uiteraard een onderzoek

gestart is, maar dat ze niet met zekerheid wist of zij die dag ter plaatse een onderzoek hebben geopend, is een *post factum* verklaring die geen grondslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze pas na het schietincident via haar broer te weten is gekomen dat deze twee politieagenten tevens betrokken waren bij drugshandel en dat zij mogelijks daarom geïdenteerd werden door de bendeleden en aldus op aanraden van haar broer alle contact verbroken had, blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze reeds voorafgaand aan het schietincident op de hoogte was van de alcohol- en drugsproblematiek van deze twee politieagenten (NPO, p. 14 vragen 146-148).

Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij ook nog aan dat zij vier à vijf keer overvallen werd (NPO, p. 6, vragen 55-57). Dit toont enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij als gevolg van deze feiten verder ernstige problemen kreeg met bendeleden. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenschappelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft ze slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en vage verklaringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kan weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermog niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten waardoor deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

In de aanvullende nota brengt de verzoekende partij informatie bij aangaande het risico dat mensen lopen die met politieagenten omgaan alsook hun familieleden, zoals hoger reeds aangegeven. In dit verband wijst de Raad er voorts op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat haar broer ooit bedreigd werd omdat hij politieman is, of dat zij ooit bedreigd werd omdat haar broer een politieagent is. De verzoekende partij heeft haar vluchtmotieven nooit verbonden met het profiel van haar broer. In de aanvullende nota laat ze na om dit ook te doen. Ook blijkt uit het geheel van de bijgebrachte documenten en afgelegde verklaringen geenszins dat haar broer ooit door bendeleden bedreigd werd of dat de verzoekende partij omwille van de tewerkstelling van haar broer bedreigd werd. Daarenboven is haar broer bijna twintig jaar een politieagent, en sinds vier à vijf jaar woont hij in Zatecoluca in la Paz alwaar hij politieagent is. Haar broer woont op twee uur van de kolonie van de verzoekende partij. In Santa Tecla is hij zelfs nooit politieagent geweest (NPO, p.4, vragen 27-31, p.10, vraag 99). Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van zijn tewerkstelling.

6.5. Het geheel aan documenten en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, waaruit talrijke onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.6. Nu aan haar voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een concreet risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

6.7. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende-problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïdende. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bende-gerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende-gerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende-gerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geïdende door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit en terugkeer naar El Salvador om die reden risicoverhogend of verzarend zou zijn. Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de

zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

6.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een

welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De verzoekende partij brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS